אלא כגוו שנכנם בשידה תיבה ומגדל ובא

חבירו ופרע מעליו מעזיבה כי גמירין שהייה

בבִית המקדש אבל אבראי לא או דלמא

אלא שנא תיקו בעי רב אשי נזר והוא בבית

הקברות מעון גילוח או לא כי בעי תגלחת

מהור שנממא דקא מממא לנזירותיה אבל

ממא שנזר לא או דלמא לא שנא ת"ש מי

שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם

שלשים יום אינו עולה לו מן המנין ואינו

מביא קרבן מומאה קרבן מומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי בעי מה מעם קאמר מה

מעם אינו מביא קרבן מומאה משום דלא

בעי גלוחי ת"ש יאין בין ממא שנזר לנזיר

מהור שנממא אלא ממא שנזר שביעי שלו

עולה לו מן המנין ונזיר מהור שנממא אין

שביעי שלו עולה לו מן המנין מאי לאו הא

לתגלחת זה וזה שוין לא הא למלקות זה וזה

שויז אבל תגלחת מאי זה מגלח וזה אינו

מגלח ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מילי

ת"ש 9אין לי אלא ימי מומאתו שאין עולין

לו מן המנין ימי חלומו מנין ודין הוא מה

ימי מומאתו מגלח ומביא קרבן אף ימי

חלוטו מגלח ומביא קרבן ומה ימי טומאתו

אין עולין לו מן המנין באף ימי חלומו אין

עולין לו מן המנין לא אם אמרת בימי

טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין לפיכך

אין עולין לו מן המנין תאמר בימי חלומו

שאינו מבמל את הקודמין לפיכך עולין לו

מן המנין אמרת ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת אין עולין לו מן המנין ימי חלוְמוֹ שאין ראוי לתגלחת לא כ"ש שאין

עולין לו מן המנין מאי לאו תגלחת טומאה

לא תגלחת מהרה הכי נמי מסתברא

א) לקמן מג., ב) [לקמן יח.], ג) [שבועות יד:], ד) [ע"א],

ל) ובמדבר ון, ו) ובמדבר

נוסחת הריב"ן

או ומר: בו המעזיבה מעל

הקבר שהוא כו': ג] כדתנן הקבר שהוא כו': ג] כדתנן בפרק: ד] (כדי) ליתא בכ"י:

הן מ"ט אינו כו': ון קרבן

שמר שביעי שלו כו׳: ח] ביום

ההוא ומונה מאותו היום

יאטר יומוט למחנו האט ואילך: ט] ונתכפר לו יתחיל: י] (מה ימי טומאתו כו' אין

עוליו לו) ליתא בכ"י ומה"ד

עולין לו שכן מבטל בהן:

בו לתגלחת טומאה לסוף ז':

ל] לסוף ל' מיירי: מ] מאמר: (ז] לסוף ל' מיירי: מ] מאמר: (ז] שאינו:

ואה: ז] וכל מילי

א מיי' פ"ו מהלכות מירות הלכה ח [ט] ופ״ה שם הל׳ יט וע״ש ב ב מיי׳ פ״ו שם הלכה : 10

פי' הרא"ש

טמא עצמו: ופרע עליו המעזיבה. כמו ופרע ראש האשה. שגלהו מתחתיו ולא מצי למימר כגוז בשבועות כי גמירי שהייה דגמירי: קרבן טומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי מגלח. מדלא קתני אינו מגלח דהוי רבותא טפי: מה טעם קאמר. כלומר כיון דתנא אינו מביא טומאה ממילא ידענא דאינו מגלח דהא בהא ואים מגלוו והא בהא תליא: תנא ז' וכל מילי. כל דבר שתלוי בטהרת ז' דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי׳ טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ״ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצרעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבז לצרעתו: תאמר בימי קובן לבו פונו המאמו בינוי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא גופה נילף מבנין אב שיהיה סותר הקודמים. דהא אמרינן יין.... לקמן פ' ג' מינין [דף מד] [וטמא ראש] נזרו טומאה סותרת ואין תגלחת סותרת. וה״ה נמי דאמרינן . טומאת מת סותרת ואין טומאת צרעת סותרת: אמרת ומה נזיר בקבר טומאה. כלומר שיגלח טומאה. כלומו שיגלה לסוף ז' כדין נזיר שנטמא ומחמת שיש לו דין נזיר אחר לענין תגלחת כדין נזיר: לא לתגלחת טהרה. ששערו ראוי להתגלח אחר שישלים נזי׳ טהרה אינן עולים ימי חלוטו שאיז שערו ראוי לתגלחת נזיר אלא לתגלחת צרעתו שהוא טעון העברת שער קודם שיתחיל למנות נזי׳

אלא כגון שנכנם בשידה תיבה ומגדל. מחילת כניסתו נמקום טמא בהיתר ולא לקי אכניסה או [אלא] כי מתרין ביה שיצא בשידה וכו׳י פרע לו עליו המעזיבה מספקא ליה דלמא [לא] בעי שהייה או דלמא ל"ש דכל היכא דאירעה טומאה התם בעי שהייה:

ובא חבירו ופרע מעליו המעזיבה. דווקה בחונם דהי מרצונו הי נמי אם הוא עלמו פרע כי האי גוונא לא איבעיא לן אי בעי שהייה דבפ"ב לשבועות (דף יו.) קאמר אהך בעיא דנזיר טמא או דילמא באונס גמירי לה שהייה ל"ש בחוץ ול"ש בפנים: הגה״ה טעון גילוח או אין טעון גילוח. פי׳ תגלחת דטומאה ביום שיולא ויטהר² מטומאה דקרבן ודאי לא בעי כדתנן במתני׳ דמיעטיה קרא לקמן אבל בתגלחת מספקא ליה אי בעי לגלח בלא קרבן טומאה או לא דלא בעי גילוח בלא קרבן: הגה"ה אבל תגלחת של טהרה ודאי בעי כשימנה: מירות של טהרה יגלח ויביא קרבנות טהרה כדין נזיר טהור:

כְרבן מומאה הוא דלא מייתי. דמיעטיה קרא לקמן (דף יח.) הא גלוחי בעי מדלא קאמר ואינו מגלח נשביעי שלו: בוה מעם קאמר. כלומר כיון דתנן אינו מביא ממילא ידעינן דאינו מגלח דהא בהא חליא דהפסוקים קרובים זה לזה אע"ג דגילוח ביום ז' וקרבן טומאה ביום שמיני משמע ליה דכיון דאינו מביא קרבן טומאה דאינו מגלח:

הא לתגלחת זה וזה שוין. פירוש תגלחת דטומאה מדלא תנא זה מגלח וזה אינו מגלח: תבא שביעי שלו וכל מילי. וכיון דתנא שביעי שלו עולה לו מן המנין היינו משום שחינו מביא קרבן וממילא ידעינן דאינו מגלח כיון דאינו מביא קרבן: יבוי מומאה שאין עולין לו מן המנין. פירוש כשנטמה במת שהרי הם

מנה בטהרה כמה ימים ונטמא סותר אפילו מנין הראשון כדכתיב והימים הראשונים יפלו וכ״ש ב] שאותן ימים אין עולין לו כדכתיב וכפר עליו וגו' והיינו

כשיטהר וקדש ראשו ביום ההוא שיתחיל מנין נזירות טהרה: ימי חלוטו. שיושב מחוץ למחנה והחליטו ומנה מקלת מירות שקבל עליו קודם שנלטרע ושוב נרפא וגילח ללרעתו מנין שיחזור למנות להשלים מירות למנין שמנה קודם לרעת וימים שבימי חלוטו לא יעלו לו מן המנין נזירות אבל ימי הסגרו דודאי עולין לו לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין בן [נחשב] לימי טומאה כמו מוחלט: הגה"ה את ימי חדומו. שוין לימי טומאתו דו דאין עולין למירות ה"ג ימי חלוטו אין עולין לו למירותו: לא אם אמרת בימי מומאתו שכן מבמל בו את הימים הקודמים. כדכתיב והימים הראשונים יפלו וא"ת והיא גופא נילף בהאי דינא דימי חלוטו יבטלו הקודמים וי"ל דאיכא מיעוטא לקמן בפ' שלשה מינין (דף מד.) על טומאתו סותר ואינו סותר על תגלחת הכי נמי נימעוט ונימא דאינו סותר על החלטו: בזיך בקבר ששערו ראוי לתגלחת. ודמי למיר אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת ולכך לא דמי [למיר] לא כל שכן שאין עולין לו מן המנין: מאי לאו תגלחת דשומאה [לא תגלחת דשהרה].

והכי קאמר [ומה נזיר בקבר] ששערו ראוי לתגלחת דשיער שעליו עומד להתגלח לכי ישלים נזירות דטהרה שהרי אינו מגלח בשביעי אין עולין ימי חלוטו שאין שערו עומד להחגלה לנזירות טהרה שהרי זקוק לגלה לכשיחרפא מצרעתו לא כל שכן שאין עולין לו:

אלא. היכי דמי שאילתא דרבא: כגון שנכנס בשידה סיבה ומגדל. בבית הקברות שמפסיק בינו לבין הטומאה אונדר בעודו בשידה שהוא טהור ואח"כ בא חברו ופרע את המעזיבה בן שהוא תחתיו שהיתה השידה מעל ראשו: ה"ג כי גמירי שהייה בפנים אבל אבראי

לא. כי נחירי שהייה כשנטחא בדיח המקדש ב בפרק ידיעות הטומאה נטמא בבית המקדש ושהה כדי השתחויה חייב: אבל אבראי. כגון בבית הקברות לא בעי שהייה וכיון שפרע מתחתיו את המעזיבה אע"ג דלא שהה חייב: או דילמא לא שנא. דהכא והכא בעי׳ שיעור דו כדי השתחויה. תיקו: בעי רב אשי נור והוא בבית הקברות טעון גילות. ביום השביעי שלו או לא: קרבן טומאה הוא דלא מייתי. משום דלא מייתי הרבן אלא מאן דמטמא ליה למירותיה אבל גילות בעי: מה טעם האמר. (א) פו אינו מביא קרבן יו לפי שאינו מגלח: מאי לאו הא לסגלחם זה וזה שוין. דוה חה מגלחין בשביעי שלהן: לא למלקות זה וזה שוין. וכדר׳ יוחנן לעילד: ליתנייה תנה שביעי שלו וכל מילי. יודהכי משמע שביעי שלו עולה לו מן המנין לפי שאינו מביא קרבן ומה טעם אינו מביא קרבן לפי שאינו טעון גילוח טומאה בז' וזה אין שביעי שלו עולה לפי שיש לו לגלח בשביעי ולהקריב קרבן בשמיני ומאותו יום שמקריב קרבן חל עליו נזירות כדכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא חַדמשמע מאותו יום ואילך מירות דטהרה: מ"ש אין לי. שלא יהו עולין לו מן המנין: אלא ימי טומאסו. כדכתיבה) והזיר לה׳ את ימי נזרו והדש את ראשו ביום ההוא דמשמע מאותו היום ואילך שהביא קרבנותיו (כ) שו יתכפר ויתחיל למנות לימי נזרו: ימי חלוטו מנין. שאם נצטרע בימי מירותו והוחלט שלא יהו עולין למנין

מירותו: יומה ימי טומחתו מגלה.

תגלחת טומאה ומביא קרבן לפרים: אף ימי חלוטו. דכתיב וכבם המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו (ויקרא יד) וכתיב [שם] וביום השמיני יקח שני כבשים וגו' אין עולין לו: שכן מבעל בהן את הקודמין. כדכתיב והימים הראשונים יפלוי: סאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהן את הקודמין. כגון בנזירות מרובה כדלקמן בפרק כהן גדול ונזיר (דף נו:) תנן לה והואיל ואינו מבטל את הקודמין יהו עולים לו ימי חלוטו מן המנין: אמרת ומה טיר בקבר. מיר והוא בבית הקברות ששערו ראוי כו': מאי לאו תגלחת דטומאה. דכיון שהזה ושנה וטבל מגלחין אותו וש"מ דטעון גילוח והכי משמע מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת יו ז' אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת טומאה אלא לתגלחת לרעת לא כל שכן דאין עולה לו: לא הגלחת דעהרה. שאם לא נכנס לקבר א"נ נכנס לקבר ונטהר ואח"כ השלים ימי נזרו שהוא טעון גילוח לסוף שלשים דהכי משמע ששערו ראוי לתגלחת טהרה שאין מגלח תגלחת טומאה אלא תגלחת לסוף לו מיירי יואבל בימי חלוטו שאינו מגלח תגלחת טהרה אלא תגלחת לרעת לסוף ז':

א] תום' ד"ה אלא וכו' ולא לקי אכניסה וכי כלי"ל: ב] ד"ה ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין וכו' כדכתיב והימים הראשונים יפלו וכ"ש שאותן. מלת שאומן נמחק ונ"ב שמנין אומן כל"ל: ג] בא"ד לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין נחשוב. מלח נחשוב נמחק ונ"ב שוה כל"ל: ד] ד"ה אף ימי חלוטו שוין לימי טומאחו דאין. מלח דאין נמחק ונ״ב מה ימי טומאחו אין ככ״ל:

ול"ל משידה כשפרע מעליו

הגהות הב״ח

(h) רש"י ד"ה מה טעם קאמר. מה טעם אינו . מביא: (ב) ד"ה אלא ימי וכו' שהביא קרבנותיו ונתכפר יתחיל למנות:

גם' אין לי אלא ימי מומאתו. עי' לקמן דף נו . ע״ל:

גליון הש"ם

הגהות מהר"ב רנשבורנ

הגהות התוספות 1. תיכות בשידה כו' נמחק המעזיבה. 2. תיבות שיולא ודאי. 5. ל"ל ואין לדמותו.